

Jaime Gil de Biedma

Jaime Gil de Biedma ellen

[CONTRA JAIME GIL DE BIEDMA]

Mire jó, kérdem én, költözni már megint,
 egy enyhén szólva még a hírnevemnél
 is lehasználtabb lakást hátrahagyni,
 venni egy csipkefüggönnyt,
 bejárónőt keresni,
 és elhagyni a bohém életet,
 ha aztán jössz nekem, te bunkó,
 kidobhatatlan vendég, fajankó, a tőlem lenyúlt ruhákban,
 haszontalan here, szélhámos agymenő,
 a puha kis kacsóddal,
 ha tányéromba nyúlkálsz és kuplerájt csinálsz?

Veled vannak a záróra előtti
 bárók stricijeit, virágárusait,
 a kihalt éjszakai utcák,
 a kivilágított lift,
 amikor megjössz részegen,
 megállsz és belenézel a tükörbe,
 az arcod szét van esve darabokra,
 vérágas szemedet nem akarózik
 lecsuknod még. És ha leszidlak,
 vigyorogva emlékeztetsz a múltra,
 és azt mondod, öregszem.

Elmondhatnám, hogy a humorod nem a régi.
 Vagy, hogy a stílusod, a laza flegmaságod
 így harminc év fölött
 eléggé vérfagyasztó,
 és hogy elbűvölő,
 álmatagon kamaszos mosolyod
 – egykor biztos recept – ma szálnalmas kísérlet,
 kínos lomtári kellék.
 Mindeközben ártatlan bociszemmel
 nézel, és szipogva fogadkozol,
 hogy nem és nem, hogy soha többé.

Csak ne lettél volna ekkora kurva!
 Csak rájöttem volna időben,
 hogy erős vagy, mikor elgyengülök,

és támolyogsz, amikor tombolok.
Ha visszasompolyogsz, mindig valami enyhe
pánikban vagy, kínban, elégedetlen,
hitehagyott,
türelmetlen, és előre neheztelsz,
amiért újra csak a szenvedés vár,
a túl közellét megbocsáthatatlan
gyalázata.

Nagy nehezen cipellek majd az ágyba,
mint aki a pokolra száll alá, hogy
veled aludjon.
Tehetetlenül vonszolódom,
bútorokat borogatok föl,
végigtámolygunk a lakáson
összekapaszkodva, az alkoholtól
és a csukló sírástól tántorogva.
Embereket szeretni milyen alávaló!
De a legnyomorultabb,
ha magunkat szeretjük.

IMREH ANDRÁS FORDÍTÁSA

Wole Soyinka

Óh, gyökerek!

[O ROOTS!]

Gyökerek, gerincemen legyenek horgony,
A makacs orkán ellen támasszátok combom.

A szeleket hordozó messzeséget érétek el a földi térben,
Az erőket végtelen szomjaimmal szemben.

Felszíni patakjaid vakon végződnek, iszapba fulladnak
Lefolyásaid, posványai lettek emberi szitkoknak.

A térképre rótt tavaknál megállnak a zarándoklábak
Balzsamot keresve. Megmerítik, szomjas csészéikre várnak.

A korrupció buborékjait, a gonoszság iszapját
Idézzétek fel, a sírokat: könnyekkel borítva siratják.

Gyökerek, imádkozom hozzátok, vessék ki a patakok
E szennyes szivárgásokat, nehogy én e bűnös salakot,